

nebeška družba na zemlji! To, v resnici odkritosrčna molitev v pravej gorečej ljubezni! Lep je bil meni ta prizor. Nikdar, nikdar ga ne pozabim! Videl sem ga na Angelskej Gori. Mnogo več videl nego sem pričakoval. In vse to — takó resnično, takó gotovo, brez varljivih sanj.

Otroci móji! spoznajte, koliko ljubezni imajo vaši dobri stariši do vas! Slušajte jih radi, da vam bode sreča mila. A slušajte radi tudi svojega sv. angela váruha: on vam je dober nebeški prijatelj. Ako bodete lepo bogoljubno živeli, popelje vas nekoč prav izvestno v nebeško Angelsko Goro.

J. V—v.

Ne dotakni se tujega, tuje peče.

(Resnična dogodba.)

Domača cerkev je imela zeló star véliki oltar. Svetniki in angeli so bili od zunaj vže vsi umazani in črni, a od znotraj piravi in prhli. Zato so farani sklenili, novega kupiti. Začnó nabirati po fari denar, in ko so ga vže nekaj nabrali, naročé lep, nov oltar. Za pol leta je bil oltar gotov in domači kmetje ga pripeljejo na treh vozéh domóv. Star oltar razdenó in novega postavijo. Deske, okvirje, razne lepотиje, in kar je še več tacih stvarí v oltarji, sežgali so, oluščene in zeló pokvarjene svetnike in angelee pa so zmetali za zid pod oknom v bližnjem kostenjaku, velike svetnike na tla, angelee pa vrhu kupa. Jeden lesenih angelecev je ležal vrhu kupa takó, da je molil ročico skozi okno. Vaški dečki, ki so se okólo kostenjaka šetali in skakali, kmalu zapazijo skozi okno molečo angelčkovo rokó. Vsak bi bil angelčka rad imel, ali nobeden si ni upal, da bi segel po njem; vrhu tega je bilo okno precej visoko od tal. Nekega dne pride Jakec sam h kostenjaku. Zeló ga mika, da bi vzel angelčka, ali bal se je, kakor poprej. Hodi sém ter tjà in gleda angelčkovo roko, zdaj od te, zdaj od druge strani. Naposled se opogumi, stopi k zidu, spenja se in spenja, da bi prijel angela za ročico. Pa o joj! ko jo prime in začne vleči, odlomi se in ostane v dečkovej roki a teló pade nazaj v kostenjak ter zeló zaropoče. Tega ropota se Jakec takó ustraši, da obledí kakor smrt, ter si misli, zdaj in zdaj bo segel skozi okno po njega kateri izmej duhov, ki so v kostenjaku. Kadar se nekoliko oddahne, beži, kolikor ste ga mogli nogi nesti z angelčkovo roko proti dómu. Stopivši na dvorišče, dejal je sam v sebi: Zdaj je pa vže dobro, roko bom skril in nihče ne bode vedel, kaj sem hotel storiti; duhov se mi pa zdaj ni treba več bati. Ali varal se je Jakec. Oče mu stopijo naproti in ga vprašajo: „Kje si dobil ročico?“ Deček se ustraši očeta, vender ne laže, nego odkritosrčno pové vse, kako se je zgodilo. Ali oče s tem še niso bili zadovoljni, da je Jakec resnico govoril. Šibo so vzeli in ga ostro kaznovali, potem ga pa še zapodili, da-si je prosil in jokál — bal se je namreč duhov — h kostenjaku nazaj, da je položil angelčkovo roko tjà, kjer jo je bil vzel. Domóv se povrnivšega, poučili so oče, rekoč: „Jakec, ne dotakni se nikdar tujega, tuje peče. Tega si se moral zdaj sam prepričati.“ Jakec prikima in obljubi očetu, da hoče vedno pošten biti, in držal je svojo obljubo.

Zapisal —pr—.